

1137 Forts. af 2. Beh. af Lovf. om et midlertidigt Laan til St. Croix Kommune. 1138

et Slag, og selv om det ikke er hans Skyld, pleier man dog ved saadanne Leiligheder at sige, at saa skal han gaa. Jeg tror derfor ikke, at der burde ligge nogen som helst Hindring for Regjeringen i at gaa ind paa, hvad vi forlange. Jeg skal slutte mine Bemærkninger om den af os afgivne Betænkning med at sige, at vil Ministeren ikke, og ville de Herrer her i Salen, som synes at være bange for at tage Initiativ baade i den ene og den anden Retning, baade med og imod Regjeringen — de have jo ikke engang gjort Forsøg paa at konferere med Regjeringen om de "betydelige Indrømmelser", som den skulde være villig til at gaa ind paa — ville de, siger jeg, ikke modtage det Tilbud, jeg og mine Venner gjøre i Betænkningen, maa det blive deres Ansvar. Men modtage de det og gaa ind paa vort Forslag, antager jeg ikke, at der kan ligge nogen af Parterne Mere imellem, end at vi med Hensyn til Bevillingens Størrelse og med Hensyn til Reglerne for Kommissionens Virksomhed og dennes Udværelse maatte kunne enes saaledes, at Sagen her ikke behøvede 4 Uger, men 4 Dage til sin Afgjørelse.

Winther: Ja, mine Herrer! jeg føler fuldkommen min Forpligtelse til at gjøre Rede for, hvorledes jeg er kommen til at fremstille det foreliggende Forslag. Jeg skal forudstille den Bemærkning, at den særlige Grund, som jeg kunde have dertil, naar jeg blot tog Hensyn til min egen Stilling, kunde ligge deri, at der her i Thinget af Mand, der i alt Besentligt have samme politiske Anskuelse som jeg, er fremkommet Antydninger af, at der var en Tante i den foreløbige Betænkning, der var afgiven fra min Side, som de kunde ønske at støtte, hvis der fremkom et Forslag derom. Men det er imidlertid det Underordnede ved Sagen (Støi i Salen). Jeg vil bede om, at man lægger Mærke til, hvad jeg fremspør, thi det har maasse ikke ringe Betydning i Retning af, at vise, hvorledes Forholdet i Virkeligheden er, og hvorledes Sagen maasse langt lettere laader sig ordne, end det ligefrem skulde se ud efter den foreliggende Betænkning. Jeg vil henstille til Thinget, om det vil høre dette, jeg tror, at det er i Sagens Interesse. — Jeg, som jo har været nødt til paa en Maade at indtage en Tilskuers eller Tilhørers Plads i Finantsudvalget, og havde lagt nogle Mærke til de Ytringer, der vare komne fra forskellige Sider, navnlig efter at Lovforslaget

var vist tilbage til Udvalget, søgte mig overbevist om, at der var to Punkter, hvorom der syntes at kunne blive Enighed. Det ene var dette, at man ikke var uvillig til under visse Betingelser at yde Hjælp til Den, hvad enten det skulde være Laan eller Gave, det andet, at det fra det overveiende Flertals Side ikke var tænkeligt, at man vilde gaa ind paa at yde Hjælp uden ad den Vej, som jeg nu desto værre hører, at Ministeren erklærer for at være en ubrugbar Vej, nemlig gjennem eller ved Hjælp af en Kommission. Det var de to Ting, jeg lagde Mærke til, og som bevægede mig til at stille disse Forslag, ikke i den forsængelige Tro, at de skulde kunne gaa igjennem her i Thinget, men jeg stillede dem, fordi jeg ikke kunde opnaa i Udvalget, at man enedes om at stille en Forspørgsel her i Thinget til Ministeriet om, hvorledes det vilde stille sig til denne Kommission, eller ogsaa foreslaa Forslag til Beslutning om denne Ting, hvilket skulde være forhandlet her, førend dette Lovforslag kom til at foreligge. Da jeg ikke kunde faae Tillemning herfor, og da det vilde trække længere ud, dersom jeg vilde forsøge paa selv at gjøre Forslag derom, saa stillede jeg disse Forslag, idet der nemlig saa gaves Regjeringen Anledning til at ytre sig om Spørgsmaalet om en Kommission, hvis den ikke vilde henholde sig til de Udtalelser, der ere fremkomne fra det ene Mindretal i Udvalget. Det er de Grunde, der have bevæget mig til at stille dette Forslag, som for mit Vedkommende dog aldrig har været paatænkt at skulle være Andet end et Grundlag for eller en Opfordring til, at man baade fra Thingets og fra Regjeringens Side vilde komme til at udtale sig om det Spørgsmaal, om der var en Mulighed for at enes om at nedsette en Kommission til at bringe Derne denne Hjælp. Lad os se, hvorledes Udtalelserne ere om denne Kommission. Jeg behøver ikke at opholde mig ved det ærede Mindretal, hvis Ord fører for et Dieblit siden talte. Det have de jo Alle i frist Minde, hvorledes han talte om det fra den Side. Hvorledes har man talt om det fra den anden Side, fra det relative Flertals? Der har man ogsaa antydnet, at vel havde man ikke stor Tro til en saadan Kommission, men man har ikke udtalt, at der ikke skulde gaas ind derpaa. Man har sagt: forelæg os bestemte Forslag. Naturligvis var denne Opfordring ikke stillet til mig, men til det andet ærede Mindretal, det er Noget, jeg lige saa godt forstaar, som de andre